

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1TdoV/15/2014
Identifikačné číslo spisu:	2013899034
Dátum vydania rozhodnutia:	20.11.2014
Meno a priezvisko:	JUDr. Libor Duľa
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2014:2013899034.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Libora Duľu a sudcov JUDr. Štefana Michálika, JUDr. Petra Krajčoviča, JUDr. Daniela Hudáka, a JUDr. Martina Piovartsyho, v trestnej veci obvineného Y. P., na neverejnom zasadnutí 20. novembra 2014, o dovolaní obvineného Y. P., zastúpeného Mgr. Michalom Lysom, advokátom v Hlohovci, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. marca 2014, sp. zn. 3 Úrto 2/2014, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. sa dovolanie obvineného Y. P. odmieta.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave rozsudkom z 5. novembra 2013, sp. zn. 6 Ntc 10/2013, podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z.z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o uznávaní a výkone rozhodnutí“) rozhodol o uznaní a výkone rozsudku Korunného súdu v Sheffielde, z 11. decembra 2009, sp. zn. T20097410, ktorým bol občan Slovenskej republiky Y. P., nar. XX. K. XXXX, t.č. vo výkone trestu odňatia slobody vo Veľkej Británii, uznaný vinným z trestného činu pašovania ľudí do Spojeného kráľovstva za účelom sexuálneho vykorisťovania - v rozpore s § 57 ods. 1 a/ Zákona o sexuálnych trestných činoch z r. 2003, trestného činu obchodovania s ľuďmi v rámci Spojeného kráľovstva za účelom sexuálneho vykorisťovania - v rozpore s § 58 ods. 1 a/ Zákona o sexuálnych trestných činoch z r. 2003, trestného činu obmedzenia osobnej slobody (trestný čin podľa Zvykového práva), trestného činu nútenia k detskej prostitúcii alebo pornografii - v rozpore s § 48 ods. 1 Zákona o sexuálnych trestných činoch z r. 2003, trestného činu riadenia detskej prostitútky alebo dieťaťa zúčastňujúceho sa na pornografii - v rozpore s § 49 ods. 1 Zákona o sexuálnych trestných činoch z r. 2003, na tom skutkovom základe, že

1. v období medzi 25. májom 2009 a 13. júnom 2009 zámerne sprostredkoval alebo napomohol príchodu I. V. do Spojeného kráľovstva, s úmyslom vykonať jej alebo v súvislosti s ňou po jej príchode do ktorejkoľvek časti sveta čokoľvek, čo by zahŕňalo spáchanie príslušného trestného činu,

2. v období medzi 7. júnom 2009 a 13. júnom 2009 zámerne sprostredkoval alebo napomohol cestovaniu I. V. v rámci Spojeného kráľovstva, s úmyslom vykonať jej alebo v súvislosti s ňou počas alebo po ukončení cesty v ktorejkoľvek časti sveta čokoľvek, čo by zahŕňalo spáchanie príslušného trestného činu.

3. V období medzi 7. júnom 2009 a 13. júnom 2009 nezákonne a protiprávne uväznil I. V. a zadržieval ju proti jej vôli,

4. v období medzi 7. júnom 2009 a 13. júnom 2009 úmyselne prinútil I. V., osobu mladšiu ako 18 rokov, konkrétne vo veku 15 rokov, aby sa stala prostitútkou, bez odôvodnenej viery, že I. V. mala 18 alebo viac rokov,

5. V období medzi 7. júnom 2009 a 13. júnom 2009 úmyselne riadil aktivity I. V. vo vzťahu k prostitúcii I. V., ako osoby mladšej ako 18 rokov, konkrétne vo veku 15 rokov, bez odôvodnenej viery, že I. V. mala 18 alebo viac rokov,

za čo bol odsúdenému uložený trest odňatia slobody na 17 rokov.

Krajský súd v Trnave obvinenému nariadil na území Slovenskej republiky vykonať zvyšok uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Rozsudok prvostupňového súdu nadobudol právoplatnosť 5. marca 2014, kedy Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, uznesením sp. zn. 3 Urto 2/2014, podľa § 518 ods. 4 Tr. por. odvolanie obvineného Y. P. zamietol.

Špecializovaný trestný súd predložil 3. septembra 2014 Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky dovolanie, ktoré podal obvinený Y. P., prostredníctvom obhajcu Mgr. Michala Lysu 24. júla 2014 na Krajskom súde v Trnave proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 5. marca 2014, sp. zn. 3 Urto 2/2014. Podaným dovolaním sa domáhal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil porušenie zákona v jeho neprospech z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/, h/, i/ Tr. por.

Obvinený vo svojom dovolaní namietol, že došlo k podstatnému zhoršeniu jeho postavenia, keďže v prípade výkonu trestu odňatia slobody na Slovensku, bude môcť byť podmiennečne prepustený neskôr, než by bol podmiennečne prepustený v štáte pôvodu - Veľkej Británii. V zmysle práva štátu pôvodu (Criminal Justice Act 2003) pre všetky tresty odňatia slobody uložené za trestné činy spáchané po mesiaci apríl 2005, ktorých dĺžka je 12 mesiacov a viac, je automaticky realizované podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody po odpykaní jednej polovice trestu, pričom tieto osoby sú podrobené probačnému dohľadu. Navyše v prípade odsúdených, ktorí sú cudzincami, ktorým bol uložený aj trest deportácie ako jemu, môže byť tento trest skrátený ešte o ďalších 270 dní oproti jednej polovici pôvodne uloženého trestu odňatia slobody. V tomto smere odkázal aj na listiny zo samotného súdneho spisu, ktoré túto skutočnosť preukazujú (č.l. 11, 20). Ďalej argumentoval, že Slovenská republika nevyužila možnosť danú čl. 17 ods. 4 Rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV z 27. novembra 2008 o uplatňovaní zásady vzájomného uznávania na rozsudky v trestných veciach, ktorými sa ukladajú tresty odňatia slobody alebo opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody na účely ich výkonu v Európskej únii v znení rámcového rozhodnutia Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 (ďalej len rámcové rozhodnutie Rady), čím sa jeho postavenie podstatne zhoršilo, keďže v prípade rozhodovania o jeho podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody súd bude aplikovať ustanovenia § 66 až § 68 slovenského Trestného zákona.

Obvinený upozornil aj na tú skutočnosť, že neudelil účinne súhlas s vydaním na Slovensko, keďže svojim listom z 13. decembra 2013 adresovaným príslušnému orgánu štátu pôvodu vyjadril svoj nesúhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia do Slovenskej republiky z dôvodu, že jeho pôvodný súhlas

bol získaný v rozpore s právom štátu pôvodu.

Na záver namietol, že rozsudok prvostupňového súdu o uznaní a výkone rozhodnutia mu nebol doručený v zmysle § 66 ods. 1 písm. b/ Tr. por., keďže mu bola doručená len jeho fotokópia obhajcom.

Na základe uvedeného navrhol, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil porušenie zákona v ustanovení § 16 ods. 1 písm. g/, § 17 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, § 66 ods. 1 písm. b/ Tr. por. a zrušil napadnuté rozhodnutia a prikázal súdu, o ktorého rozhodnutie ide, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V zmysle § 376 Tr. por. sa k obsahu uvedeného dovolania vyjadrila prokurátorka krajskej prokuratúry 6. augusta 2014. Vo svojom vyjadrení uviedla, že súd rozhodujúci o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia neskúma okolnosti, za ktorých bol cudzozemský rozsudok vydaný, teda ani to, či bolo v pôvodnom konaní rešpektované právo na obhajobu. Súd správne neskúmal ani obojstrannú trestnosť, postupoval podľa § 4 ods. 2 citovaného zákona, keďže podľa právneho poriadku štátu pôvodu ide o trestný čin, za ktorý možno uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej tri roky a v osvedčení je označený ako trestný čin uvedený v odseku 3 ustanovenia § 4 citovaného zákona. Preto treba odmietnuť aj námietku dovolateľa, že rozhodnutie bolo založené na nesprávnom právnom posúdení. Súd oboch stupňov postupovali striktnie podľa zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, dovolanie preto považuje za nedôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 a ods. 2 písm. h/ Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonnej lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), ale súčasne po preskúmaní veci zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por. (§ 382 písm. c/ Tr. por.).

Keďže dovolanie môže podať obvinený z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 Tr. por., bolo potrebné posúdiť otázku, či konkrétne argumenty, o ktoré obvinený Y. P. podané dovolanie opiera, je možné podradiť pod dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/, h/, i/ Tr. por., na ktoré je v podanom dovolaní odkázan. Toto zistenie má zásadný význam z hľadiska splnenia podmienok pre skúmanie napadnutého rozhodnutia dovolacím súdom.

V dovolacom konaní, v ktorom sa preskúmava právoplatné rozhodnutie súdu o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia v zmysle zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, je možné uplatniť len taký dovolací dôvod podľa § 371 Tr. por., ktorý je aplikovateľný vo vzťahu ku konkrétnemu konaniu a rozhodovaniu súdu Slovenskej republiky v predmetnom konaní.

V tomto smere je zrejmé, že argumenty obvineného v podanom dovolaní sa týkajú len jedného z uplatnených dovolacích dôvodov, konkrétne dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., v zmysle ktorého je možné dovolanie podať (aj vtedy), ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Zákonná formulácia tohto dovolacieho dôvodu vyjadruje, že dovolanie je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva.

Pokiaľ ide o okolnosť tvrdeného skoršieho možného podmieneného prepustenia podľa právneho poriadku štátu pôvodu, túto okolnosť nemožno použiť. Ako dovolateľ sám uvádza, Slovenská republika nevyužila možnosť podľa ustanovenia § 17 ods. 4 rámcového rozhodnutia Rady ustanoviť, že pri každom rozhodnutí o predčasnom alebo podmienenom prepustení sa môže brať ohľad aj na tie ustanovenia vnútroštátneho práva uvedené štátom pôvodu, podľa ktorých má daná osoba nárok na predčasné alebo podmienené prepustenie v istom stanovenom čase. Z uvedeného vyplýva, že nemôže

ísť o nesprávnu aplikáciu predmetného ustanovenia vo vzťahu k rozhodnutiu o výkone trestu (jeho zvyšku) uloženého orgánom štátu pôvodu (a to z dôvodu možnosti skoršieho podmieneného prepustenia v štáte pôvodu). Pri rozhodovaní o výkone trestu nejde o otázku podmieneného prepustenia, ktorá sa eventuálne bude v ďalšom priebehu konania riešiť podľa Trestného zákona Slovenskej republiky.

Z predloženého spisového materiálu, konkrétne z časti g/ osvedčenia Ministerstva spravodlivosti Veľkej Británie z 12. júla 2013 vyplýva, že rozsudok a osvedčenie sa zaslali vykonávajúcemu štátu, pretože orgán štátu pôvodu bol presvedčený o tom, že výkon trestu zo strany vykonávajúceho štátu bude slúžiť na účely uľahčenia sociálnej nápravy odsúdenej osoby a vykonávajúcí štát je štát, ktorého je odsúdená osoba štátnym príslušníkom a v ktorom žije (str. 5), čo dovolací súd ani ďalej nie je oprávnený v dovolacom konaní preskúmať. Rovnako nie je oprávnený preskúmať údajný rozpor s právom štátu pôvodu pri získaní súhlasu obvineného s výkonom trestu v Slovenskej republike, pričom v konaní pred slovenskými súdmi boli všetky obhajobné práva menovaného zachované. Preto neprichádza do úvahy splnenie dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Navyše je zřejmé, že súhlas obvineného v danom konaní, tak ako uvádza aj odvolací súd, nebol potrebný.

Splnenie dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. poriadku (bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa) nie je dovolateľom nijako vecne argumentované (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), zrejme je odvodené od otázky možnosti podmieneného prepustenia, ktorá je riešená vyššie.

Z obsahu dovolania je zřejmé, že obvinený v dovolaní uplatnil rovnaké námietky ako v odvolacom konaní, pričom sa s týmito námietkami odvolací súd aj náležite vysporiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia na strane 4 až 7, na ktorú Najvyšší súd Slovenskej republiky ďalej preto poukazuje.

Na záver dovolací súd konštatuje, že tvrdenie obvineného o údajnom nedoručení prvostupňového rozsudku, sa nezakladá na pravde, pretože z reklamačného listu (str. 116 spisového materiálu) a výsledku reklamačného konania zo strany Slovenskej pošty (str. 118 spisového materiálu) je zřejmé, že zásielka, ktorej obsahom bol rozsudok Krajského súdu v Trnave z 5. novembra 2013, sp. zn. 6 Ntc 10/2013, bola dodaná oprávnenému adresátovi, teda obvinenému Y. P., 7. januára 2014.

So zreteľom na to, že v posudzovanej veci neboli splnené podmienky dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/, h/, i/ Tr. por., dovolací súd musel dovolanie obvineného Y. P. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. ako zrejme nedôvodné odmietnuť.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.